

Arrest

nr. 122 470 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. STAELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 16 september 1963.

Op 24 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar vader.

Op 25 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2013 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: K. (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Bujumbura

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest CAAMI-Luik dd. 21.08.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als invalide (erkenning geldig tot 31.12.2014). Dit attest vermeld echter geen concrete bedragen. Op basis van het voorgelegde attest heeft onze dienst dan ook geen zicht op het exacte bedrag van de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

- attest dd. 22.08.2013 van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een inkomensgarantie voor ouderen van €661,23 per maand. Echter, aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens werden documenten voorgelegd waaruit blijkt dat ook mevr. S.K. (...), moeder van betrokkene, recht heeft op een inkomensgarantie voor ouderen van €661,23 per maand. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Het K.B. van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentiepersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentiepersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken. Ter staving van de behoorlijke huisvesting wordt een huurcontract uit 2006 voorgelegd. Echter, er ligt geen bewijs voor dat dit huurcontract werd geregistreerd. Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1.Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar synthesememorie vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het middel zoals weergegeven in de synthesememorie luidt als volgt:

“Ten onrechte werd gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Nochtans zijn aan deze voorwaarden voldaan.

Voorwaarden van art. 40 ter Wet 15.12.1980 zijn voldaan :

Dat artikel 40 ter luidt :

“(…)”

Dat deze voorwaarden voldaan zijn blijkt uit onderstaande toetsing : Familielid van een Belg

1. Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken erkend is verzoeker familielid van een Belg, zijnde in casu zijn ouders. Bij wijze van bevestiging verwijst verzoeker voor het bewijs van bloedverwantschap naar zijn geboorteakte. (stuk 4) Zoals bovenstaand werd uiteengezet is hij als zoon volledig ter hunnen laste.

(…)

3. Overwegende dat inderdaad met de inkomsten van zowel de vader als de moeder dienen rekening te worden gehouden. Immers verzoeker woont bij zijn ouders en het is zowel zijn vader als moeder die instaan voor zijn zorgen. Hij wenst dan ook herenigd te worden met beide ouders.

De Dienst vreemdelingenzaken hanteert hierin onterecht een te strikte visie. Immers er dient naar de werkelijke situatie te worden gekeken. Feit is immers dat beide ouders in staan voor zijn zorgen. Derhalve dient ook rekening te worden gehouden met het inkomen van de moeder mevrouw M.S. (...) – ook zij dient in aanmerking te komen als referentiepersoon - gezien verzoeker wenst herenigd te worden met beide ouders.

(…)

6. In die zin moet opgemerkt worden dat verzoeker sinds jaren bij zijn ouders woont. Hoewel verzoeker niet in staat is om zelf te werken, heeft hij geen beroep gedaan op het OCMW. (stuk 9) Wel, integendeel het zijn beide ouders van verzoeker die steeds voor hem zorgen. Dit zowel financieel als emotioneel.

(…)”

3.1.2. De verwerende partij stelt met betrekking tot het eerste middel in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. ”

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven "

Krachtens artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient de te vervoegen Belgische onderdaan aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om de bloedverwant in neerdalende lijn effectief ten laste te nemen.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht als volgt werd gemotiveerd:

"(-)

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest CAAMI-Luik dd. 21.08.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als invalide (erkenning geldig tot 31.12.2014). Dit attest vermeld echter geen concrete bedragen. Op basis van het voorgelegde attest heeft onze dienst dan ook geen zicht op het exacte bedrag van de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

- attest dd. 22.08.2013 van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een inkomensgarantie voor ouderen van €661,23 per maand. Echter, aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens werden documenten voorgelegd waaruit blijkt dat ook mevr. S.K. (...) moeder van betrokkene, recht heeft op een inkomensgarantie voor ouderen van €661,23 per maand. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dal bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die geraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenvenekering beschikt die de risico 's in België voor hem en zijn familieleden dekt. '

Het K.B. van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentiepersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentiepersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Ter staving van de behoorlijke huisvesting wordt een huurcontract uit 2006 voorgelegd. Echter, er ligt geen bewijs voor dat dit huurcontract werd geregistreerd.

Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar vader, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende

partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verweerder laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebrachte inkomsten geenszins konden worden beschouwd als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voorts meent verzoekende partij dat de inkomensgarantie voor ouderen, die de referentiepersoon ontvangt, geen vorm van aanvullend bijstandsstelsel is maar een pensioen waarmee wel degelijk rekening moest worden gehouden.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

De inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon geniet is - in tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt te laten uitschijnen - een financiële hulp voor ouderen die niet over voldoende middelen beschikken. Concreet vormt deze inkomensgarantie voor ouderen het equivalent van het leefloon voor personen vanaf 65 jaar, die met name de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat het geenszins in de lijn ligt van de geest van de wet om een inkomensgarantie voor ouderen in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

"Uit de voorgelegde stukken blijkt wel dat verzoekers vader in de praktijk slechts een rustpensioen als werknemer geniet van 397,67 euro per maand dat evenwel wordt aangevuld met een 'inkomensgarantie voor ouderen' van 558,42 euro per maand. Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts wordt toegekend aan personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien kon verweerder in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de vader van verzoeker niet volstaat om de effectieve tenlasteneming van verzoeker te garanderen." (R.v.v. nr. 65 086 dd. 26.07.2011) (markering toegevoegd)

De wetgever heeft kennelijk willen vermijden dat een vreemdeling ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel, indien hij gebruik maakt van het recht op gezinshereniging. Dienaangaande is het geenszins onredelijk om te oordelen dat een inkomensgarantie voor ouderen niet volstaat om verzoeker effectief ten laste te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht vastgesteld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening kon worden gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen.

De beschouwingen van verzoekende partij falen volkomen en kunnen geenszins worden aangenomen.

Voorts bekritiseert verzoekende partij de bestreden beslissing omdat daarin ten onrechte enkel rekening zou zijn gehouden met de inkomsten van de vader van verzoekende partij, terwijl verzoekende partij meent dat ook de inkomsten van haar moeder in aanmerking dienden te worden genomen.

Verweerder laat echter gelden dat verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijfskaart indiende enkel in functie van haar vader, dhr. M.-I.L. (...), wiens naam en identificatiegegevens ook uitdrukkelijk worden vermeld in de aanvraag dd. 24.05.2013.

In de bijlage 19ter die zich in het administratief dossier bevindt wordt geenszins melding gemaakt van de moeder van verzoekende partij als referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat met de documenten m.b.t. de inkomsten van de moeder van verzoekende partij geen rekening kon worden gehouden, gelet op het feit dat zij in casu door verzoekende partij in haar aanvraag niet werd aangeduid als referentiepersoon.

Het loutere feit dat verzoekende partij voorhoudt dat zijn beide ouders voor hem zorgen, doet geenszins afbreuk aan het feit dat verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijfskaart indiende enkel in functie van haar vader, dhr. M.-I.L. (...).

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl verzoekende partij voorts niet dienstig kan voorhouden als zou ten onrechte geen behoeftenanalyse zou zijn uitgevoerd.

Verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat noch de invaliditeitsuitkering - bij gebrek aan concrete bedragen -, noch de inkomensgarantie voor ouderen, noch de inkomsten van mevr. S.K. (...), moeder van verzoekende partij, in aanmerking konden worden genomen in het kader van het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag van verzoekende partij.

Bij gebreke aan het voorhanden zijn van bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen, bewijst verzoekende partij niet te voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 40ter Vreemdelingenwet, zonder dat zich een verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekende partij opdringt.

Zie in die zin:

"Gelet op dit gegeven heeft verzoeker bijgevolg het bestaan van "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet: Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013. nr. 223.807). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten - ter zake toont overigens verzoeker nog steeds niet aan dat diens vader nog actief werk zoekt - dienen geen uitgaven te worden nagegaan. De schending van artikel 42, § 1 en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld." (R.v.V. nr. 110 460 van 23 september 2013)

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat zij wel degelijk over een 'voldoende huisvesting' in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Verweerder merkt dienomtrent op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar een huurcontract uit 2006 heeft voorgelegd, doch dat geen bewijs werd voorgelegd waaruit bleek dat dit huurcontract werd geregistreerd.

Verzoekende partij betwist ook geenszins dat zij geen geregistreerd huurcontract heeft voorgelegd bij haar aanvraag.

Terwijl verzoekende partij weinig ernstig is waar zij pas in het kader van onderhavige procedure het bewijs van een geregistreerde huurovereenkomst voorlegt.

Deze geregistreerde huurovereenkomst was niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze daarmee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Tevens is de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden verzoekster niet aan de wettelijke vereisten voldoet.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus meent dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot de bestaansmiddelen en de huisvestingsmogelijkheden van de referentiepersoon, zodat haar geen verblijfrecht op basis van gezinshereniging in functie van haar vader kan worden toegestaan.

De in casu relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat in casu geen rekening kan worden gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen van de moeder van de verzoekende partij nu de aanvraag enkel in functie van de vader werd ingediend en de moeder aldus geen referentiepersoon is, gelet op het feit dat het de referentiepersoon is die dient aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden inzake de bestaansmiddelen.

De verzoekende partij wijst er echter terecht op dat de verwerende partij een te strikte visie hanteert en dat zowel met de inkomsten van de vader, referentiepersoon, als die van de moeder rekening dient te worden gehouden, nu zij allen een feitelijk gezin vormen, hetgeen steun vindt in het administratief dossier dat een attest van gezinssamenstelling bevat, en zij beiden instaan voor haar zorgen. Gelet op hun huwelijkse staat kan vermoed worden dat de vader kan beschikken over de inkomsten van de moeder en omgekeerd. Het woord “beschikken” duidt niet op het genereren van inkomsten.

Wat de tenlasteneming betreft dient de verwerende partij rekening te houden met de gezinsinkomsten. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon, maar ook de inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin. Het is in casu evident dat de inkomsten van het hele gezin determinerend zijn om te analyseren of de verzoekende partij ten laste kan worden genomen door de referentiepersoon zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Aangezien de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier bovendien speciale zorgen behoeft wegens een ernstige mentale achterstand, bij haar beide ouders – die getrouwd zijn – inwoont en het feit dat er rekening dient te worden gehouden met het gezinsinkomen, kan zij niet ernstig voorhouden dat met de voorgelegde documenten inzake het inkomen van de moeder van de verzoekende partij geen rekening kan worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen om reden dat het de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN